

Becsy András
GARCÍA LORCA

A kivégzőosztag előtt a költő,
mint felkiáltójel, vertikálisan,
avagy állva, mint akinek eszébe
jutott még egy gondolat, zsebre vágott
kézzel szavalta versét, aztán a tűz
után, már horizontálisan, avagy
fekve: az osztagnak, a főtiszteknek,
az udvari thészeknek, ítészeknek,
a versfaragóiknak, a bőkezű
bankautomatáknak s a pénznyelő
kaszinóiknak nagy bosszúságára
gondolatjellé dermedt.

SZAKAD

felszalad a szőlő a karókra
felszalad a repedés a házon
kapaszkodik a kacs takaródba
felszalad egy szem a harisnyádon

szakad a röhögéstől a kórház
szakad kettőnk közös dolga félbe
tüdőmben vergődik egy légtornász
szakad a hó – mikor szakad el végre?

felfáznak a szuterén téglái
felfáznak a nagy esők utáni
száradó cipők előszobái

leveti tűzfalunk vakolatát
leveti rólad a mélybe magát
ruhád – ma már nem hasítom tovább.